ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Οδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβηττοῦ.

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ φρ. 12. — Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 15

ΕΤΟΣ Δ. ΠΕΡ. Β' — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 1—10η ΙΟΥΛΙΟΥ 1899 — ΑΡΙΘ. 7—8

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

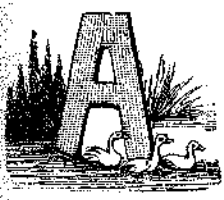

Ὁ ἡμέτερος πλανήτης ἐν διαστήματι δέκα ἑκατομμυρίων ἐτῶν περίπου, δὲν ἀποθάνῃ ἐκ συμπτώσεως, θὰ τελευτήσῃ ἐκ γήρατος, ἀφοῦ ἡ διατηροῦσα αὐτὴν ἐν τῇ ζωῇ ἀτμόσφαιρά της ἀπολέσῃ τὸ κυριώτερον αὐτῆς στοιχεῖον, τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ ψῦχος μεταβάλῃ ὁλόκληρον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σφαίρας της εἰς πεπηγυῖαν καὶ θανάσιμον χώραν. Μετὰ πολὺν δ' ἔτι χρόνον, μετὰ εἴκοσι, τριάκοντα ἑκατομμύρια ἐτῶν—ἢ καὶ περισσότερον—ἀλλὰ βεβαίως πρὸ ἑκατὸν ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ὁ Ἥλιος θέλει σβεσθῇ.

Πάντα ταῦτα θὰ διέλθωσιν ὡς μία ἡμέρα.

Ἐὰν ὅμως ἡ Γῆ διετήρει ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ ζωϊκὰ αὐτῆς στοιχεῖα, ὡς ὁ Ζεύς, δὲν θὰ ἀπέθνησκεν ἢ μόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡλίου.

Ὁ Ἥλιος θὰ σβεσθῇ, ὅπως καὶ οἱ ἀστέρες θὰ σβεσθῶσιν. Ἀλλὰ τὸ Σύμπαν θὰ τελευτήσῃ ἄρα καὶ αὐτὸ ὁλόκληρον; Νομίζομεν οὐχί, διότι τὸ Σύμπαν δὲν εἶναι ποσότης ἔχουσα ὅρια, οὐδὲ ποσότης τετελεσμένη.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβωμεν ἰδέαν ἐκτάσεως καὶ ὁρίων τοῦ Σύμπαντος, διότι πρὸ ἡμῶν ἔχομεν διὰ μέσου ἀτελευτήτου ἀποστάσεως τὴν διαρκῆ πηγὴν τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς δυναμικῆς ἐνεργείας εἰς κίνησιν καὶ τοὐντεῦθεν εἰς θερμότητα καὶ εἰς ἄλλας δυνάμεις καὶ οὐχὶ ἁπλοῦν περιωρισμένον μηχανισμὸν δίκην ὡρολογίου, δυνάμενον διὰ παντὸς νὰ σταματήσῃ.

Τὸ μέλλον τοῦ Σύμπαντος εἶναι τὸ παρελθὸν αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ τὸ Σύμπαν ἔμελλεν ἡμέραν τινὰ νὰ τελευτήσῃ, πρὸ πολλοῦ θὰ ἐγίνετο τοῦτο καὶ ἤδη ἡμεῖς δὲν θὰ εὑρισκόμεθα ἀναζητοῦντες τὸ πρόβλημα αὐτό. Ἀλλ' ἀκριβῶς, ἐπειδὴ αἱ συλλήψεις ἡμῶν εἰσὶ περιωρισμέναι, νομίζομεν, ὅτι βλέπομεν ἐν τοῖς πέρι ἡμῶν ἀρχὴν καὶ τέλος. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι σειρὰ μετασχηματισμοῦ, ἀπολύτως καὶ διαρκῶς μεταβαλλομένη, δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἢ ἐν τῷ παρελθόντι, οὔτε ὅτι ὑλικοὶ συνδυασμοὶ δύνανται νὰ διαδέχωνται ἀλλήλους ἀπὸ πλανήτας εἰς Ἥλιους, ἀπὸ ἡλίους εἰς ἡλιακὰ συστήματα καὶ ἀπὸ τοιαῦτα εἰς γαλαξίας, εἰς ἀστρικὰ συστήματα κτλ.

Τὸ ὑπάρχον θέαμα τοῦ οὐρανοῦ ἀποδείκνυσιν ἡμῖν ἀρκούντως τὸ ἄπειρον. Δὲν ἐννοοῦμεν περισσότερον τὴν ἔκτασιν τοῦ διαστήματος, οὔτε τὴν ἔκτασιν τοῦ χρόνου καὶ ἐν τούτοις ἔτι ὀλιγώτερον ἐννοοῦμεν οἱονδήποτε ὅριον ἐν τῷ διαστήματι ἢ ἐν τῷ χρόνῳ· διότι ἡ σκέψις ἡμῶν πηδᾷ πέραν τοῦ ὁρίου τούτου καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βλέπῃ. Θὰ ἠδύνατό τις νὰ βαδίσῃ πάντοτε εἰς οἱανδήποτε διεύθυνσιν τοῦ διαστήματος χωρὶς νὰ εὕρῃ τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ μόλις ἰσχυρισθῇ, ὅτι εἴς τι σημεῖον ὁ χρόνος θὰ παύσῃ ὑπάρχων, δὲν θὰ τὸ πιστεύωμεν καὶ οὔτε θὰ θέλωμεν νὰ συγχύσωμεν τὸν χρόνον μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων μέτρων.

Τὰ μέτρα ταῦτα, ἤτοι αἱ ἐκτιμήσεις μας εἰσὶ σχετικαὶ καὶ σύθαιρετοι, ἀλλ' ὁ χρόνος ὑπάρχει ὅπως καὶ τὸ διάστημα, καθ' ἑαυτὸν δὲ δὲν εἶναι τὸ χάος. Ἐὰν ἀφαιρέσωμεν τὰ πάντα, τὸ διάστημα ὅμως καὶ ὁ χρόνος θὰ μείνουν, ἤτοι τὸ μέρος, ὁ τόπος ἔνθα πράγματα δύνανται νὰ τοποθετηθῶσι καὶ τὸ ἐφικτὸν τῆς διαδοχῆς τῶν γεγονότων. Ἐὰν δὲ οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ, τὸ διάστημα ὡς καὶ ὁ χρόνος πραγματικῶς δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μετρηθῶσιν οὐδ' ὑπ' αὐτῆς τῆς σκέψεως ἀφοῦ σκέψις ἐὰν ἤθελεν ὑπάρχει. Ἀλλ' ἀδύνατον καθίστατοι εἰς τὴν σκέψιν ν' ἀφαιρέσῃ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο. Ἀπολύτως δὲ ὁμιλοῦντες, δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν διάστημα καὶ χρόνον ἀλλ' ἄπειρον καὶ αἰωνιότητα, ἐν τῷ κόλπῳ τῶν ὁποίων πᾶσα καταμέτρησις ὁσονδήποτε μακρὰ καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἶναι πλέον ἢ σημεῖον. Δὲν ἐννοοῦμεν, δὲν καταλαμβάνομεν τὸ ἄπειρον ἐν τῷ διαστήματι οὔτε ἐν τῇ διαρκείᾳ, διότι εἰ-

μεθα ἀνίκανοι πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ἡ ἀνικανότης μας αὕτη οὐδὲν ἀποδεικνύει κατὰ τοῦ ἀπολύτου. Ὁμολογοῦντες δὲ ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν, αἰσθανόμεθα, ὅτι τὸ ἄπειρον μᾶς περιβάλλει, ὅτι περιωρισμένον διάστημα δι' οἱουδήποτε διαφράγματος εἶναι ἰδέα σκοτεινὴ ὡς καὶ ὅτι ἐν οἱαδήποτε στιγμῇ τῆς αἰωνιότητος δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀποδεχθῶμεν τὸ δυνατὸν τῆς ὑπάρξεως συστήματος κόσμων, τῶν ὁποίων αἱ κινήσεις θὰ ἠδύναντο νὰ καταμετρήσωσι τὸν χρόνον, χωρὶς νὰ τὸν δημιουργήσωσιν. Ἀλλά, μήπως τὰ ὡρολόγιά μας δημιουργοῦσι τὸν χρόνον; Βεβαίως ὄχι. Ἁπλῶς τὸν καταμετροῦσιν. Ὥστε αἱ περὶ χρόνου καὶ διαστήματος καταμετρήσεις ἡμῶν ἐξαφανίζονται πρὸ τοῦ ἀπολύτου. Τὸ δὲ ἀπόλυτον διαμένει.

Ζῶμεν ἐν τῷ ἀπείρῳ, χωρὶς ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τούτου. Ἡ κρατοῦσα τὴν γραφίδα ταύτην χεὶρ συνίσταται ἐκ στοιχείων ἀναλλοιώτων καὶ αἰωνίων, τὰ δὲ συνιστῶντα ταύτην ἄτομα προϋπῆρχον ἤδη ἐν τῷ ἡλιακῷ νεφελώματι, ἐξ οὗ ὁ ἡμέτερος πλανήτης ἐγεννήθη, καὶ θὰ ὑπάρξωσι πάντοτε ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐν τεύθενι. Τὰ ἡμέτερα στήθη ἀναπνέουσι καὶ οἱ νόες ἡμῶν σκέπτονται μετὰ δυνάμεων καὶ οὐσιῶν αἵτινες πρὸ ἑκατομμυρίων ἐτῶν δρῶσι καὶ ἀτελευτήτως θὰ δρῶσιν. Μετὰ θάνατον δὲ ἆραι αἱ συνιστῶσαι τὸ σῶμα ἡμῶν οὐσίαι, μέλλουσι νὰ ἀνασυστήσωσιν ἕτερα ὄντα. Ἡ διάλυσις εἶναι προμύνημα ἀνακαινίσεως καὶ ἀνασχηματισμοῦ νέων ὄντων, ἡ δὲ ἀναλογία αὕτη πείθει ἡμᾶς ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐν τῷ συστήματι τῆς διαλύσεως καὶ ἀνασυστάσεως τῶν κόσμων.

Οὐδὲν ἐν τῷ σύμπαντι ἀπόλλυται. Τὸ ὑπάρχον δέ, ἀμετάβλητον ἐν ποσότητι ἀλλὰ πάντοτε μεταβάλλον σχῆμα ὑπὸ τὰ ὑπὸ τοῦ Σύμπαντος παρουσιαζόμενα ἡμῖν αἰσθητὰ φαινόμενα, εἶναι Δύναμις ἀκατανόητος ἣν ὑποχρεούμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν ὡς ἀπεριόριστον ἐν τῷ κενῷ καὶ ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους ἐν τῷ χρόνῳ

Ἰδοὺ διατί πάντοτε θὰ ὑπάρχωσιν ἥλιοι καὶ κόσμοι, οἵτινες θὰ διαδέχωνται ἀλλήλους διαρκούσης τῆς ἀπεριορίστου αἰωνιότητος. Συνεπείᾳ δὲ τοῦ ἀναγκαστικοῦ τούτου φυσικοῦ νόμου, πολὺν χρόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς Γῆς, τῶν γιγαντωδῶν πλανητῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ κεντρικοῦ ἡλίου, ἐνῷ ὁ ἡμέτερος μέλας γέρων Ἥλιος θὰ κυμαίνηται ἐν τῷ ἀπείρῳ ἄνευ ἀρίων, μεταφέρων καὶ τοὺς τεθνεώτας κόσμους, ἔνθα αἱ γῆναι ἢ πλανητικαὶ ἀνθρωπότητες ἐπάλαιον ἄλλοτε ἐν ταῖς μικροσκοπικαῖς καὶ οὐτιδαναῖς καθημερινοῖς βιωτικαῖς πάλαις, δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν, ὅτι ἕτερος ἐσόβεσμένος Ἥλιος, ἐρχόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀδύτων τοῦ ἀπείρου θὰ συναντήσῃ αὐτὸν καὶ θὰ τὸν σταματήσῃ...

Τότε δὲ ἐν τῇ καταπληκτικῇ τοῦ διαστήματος νυκτὶ αἱ δύο αὗται φοβεραὶ σφαῖραι θὰ δημιουργήσωσιν αἰθνιδίως διὰ τῆς τρομερᾶς αὐτῶν συγκρούσεως θαυμάσιον οὐράνιον φῶς, ἀπειρομέγεθες ἀερῶδες νεφέλωμα, τὸ ὁποῖον θὰ ταλαντεύηται κατὰ πρῶτον ὡς ὀνομυέμν ᾠὰδὲ καὶ εἶτα θὰ πετάξῃ πρὸς ἀγνώστους οὐρανούς. Ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ θὰ εἶναι πολλῶν ἑκατομμυρίων βαθμῶν. Ὅ,τι δὲ πρότερον ἦτο γῆ, ὕδωρ, ἀήρ, μέταλλον, ᾠστόν, ἄνθρωποι, σάρξ, βλέμμα, καρδία συμπάθεια, ὠραιότης, σκέψις, ἥττα, νίκη, δόξαι καὶ θύματα, ὡς καὶ τὰ ἄτομα καὶ αἱ μήπω ἐκ τῆς ὕλης ἀπελευθερωθεῖσαι κατώτεραι ψυχαί, τὰ πάντα θὰ μεταβληθῶσιν εἰς πυράν. Οὕτω δὲ θὰ γίνῃ καὶ διὰ τοὺς κόσμους τοῦ Ἄρεως, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Διός, Κρόνου καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν των. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἔσεται ἡ ἀνάστασις τῆς ὁρατῆς φύσεως, ἐνῷ αἱ ἀνώτεραι ψυχαὶ αἱ ἀποκτήσασαι ἤδη τὴν ἀθανασίαν θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ ζῶσιν ἀτελευτήτως ἐν ταῖς ἱεραρχίαις τοῦ Σύμπαντος, ψυχικῶς, ἀοράτως.

Ἡ τρομερὰ σύγκρουσις τῶν δύο ἐσβεσμένων Ἡλίων θὰ πλάσῃ λοιπὸν ἀπειρομέγεθες ἀερῶδες νεφέλωμα, ὅπερ θ' ἀπορροφήσῃ ὅλους τοὺς παλαιοὺς κόσμους τοὺς ἀεροποιθέντας καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ στρέφηται περὶξ ἑαυτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς πυκναῖς ζώναις τοῦ πρωτογενοῦς τούτου νεφελώματος, νέαι σφαῖραι θ' ἀρχίσωσι ν' ἀναγεννῶνται, ὅπως συνέβαινεν ἄλλοτε ἐν τῇ γενέσει τῆς Γῆς.

Καὶ οὕτω θ' ἀρχίσῃ ἐκ νέου κόσμος, ὅπου θὰ συναντηθῶσι νέοι Μωϋσεῖς, Σολομῶντες, Ναπολέοντες κτλ.

Καὶ ἡ πλάσις αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ νέα, διάφορος, οὐχὶ γηΐνη, οὐχὶ Ἀρηΐα, οὐχὶ Κρονεία ἢ Ἡλιακή, ἀλλ' ἄλλη, ὅλως ὑπεράνθρωπος καὶ ἀναλλοίωτος.

Ἐκεῖ δὲ θὰ ὑπάρχωσιν ἕτεραι ἀνθρωπότητες, αἵτινες θὰ ζῶσιν ἐν τῷ νέῳ ἐκείνῳ ᾠῷ, ὅπως ἡμεῖς ζῶμεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ.

Καὶ οἱ κόσμοι οὗτοι θὰ διέλθωσι κατὰ σειράν. Ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἄπειρον διάστημα θὰ κατοικῆται ἀπὸ κόσμους καὶ ἀστέρας, ἀπὸ ψυχὰς καὶ ἡλίους καὶ πάντοτε ἡ αἰωνιότης θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ διαρκῇ αἰωνίως.

Καὶ τοῦτο φυσικῶς, διότι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἀρχή, οὔτε καὶ τέλος.

(Camille Flammarion) **Φ. Π.**

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΣΕΞΤΟΥ ΤΟΥ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΥ
«ΠΥΡΡΩΝΕΙΟΙ ΥΠΟΤΥΠΩΣΕΙΣ»

Καὶ περὶ τοῦ τῆς δημώδους καὶ καθαρευούσης γλωσσικοῦ ζητήματος ἁρμοδία λύσις.

Περὶ τοῦ φιλοσόφου Πύρρωνος τοῦ Ἠλείου καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ αὐτοῦ συστήματος ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν τῇ «Φύσει», τῷ ἐξιολόγῳ περιοδικῷ τῶν Ἀθηνῶν (ἴδε «Φύσεως» ἀριθ. 12 τοῦ ἔτους 1898 Σεπτεμβρ. 20, περιόδου Β'. ἔτους Γ'). Νῦν δὲ εἰδικώτερον ἀναλύομεν διὰ τοὺς ἐπαίοντας τῆς ἐπιστήμης τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ τὸ σύστημα τοῦ Πυρρωνισμοῦ ἢ Σκεπτικισμοῦ κατὰ τὰς ὑποτυπώσεις Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ, ὅστις εἰδικῶς ἠσχολήθη περὶ τοῦ συστήματος τούτου τῆς ἀμφιβολίας καὶ περὶ πάντων ἐπέχειν καὶ σκέπτεσθαι· οὐδέποτε δὲ προβαίνειν ἐν ἀκριβείᾳ μαθηματικῇ καὶ συνεπῶς διὰ τὴν στέρησιν γνώσεων ἐπαρκῶν διατελεῖν ἐν ἀμφιρρίπῳ πνεύματικῇ διαθέσει καὶ καταστάσει τὸν ἐπιστήμονα, τὸν ὄντως εἶναι τοιοῦτον θέλοντα καὶ μὴ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ὑπάρχοντα καὶ συνεπῶς ὑποκείμενον κρίσεσι ἀμφιταλαντεύσεσι καὶ Πυρρωνείοις κεντρίοις ἐξοβελιζόμενον τοῦ κύκλου τῶν ἐπιστημόνων· ὅπερ παρὰ πᾶσιν οὐκ ἔστιν ἐφετόν, οὐδὲ ταῖς ἐπιστημονικαῖς ἀρχαῖς (aux principes) παραλλήλως βαίνον.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐζητοῦντες ἐπιστημονικόν τι πρᾶγμα, κατὰ τὴν ἔφρασιν τοῦ Σέξτου, ἑπομένον ἐστὶν ἢ νὰ εὕρωσι τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀντικειμένου, περὶξ ὃ ἀσχολοῦνται, ἢ νὰ μὴ δύνωνται νὰ εὕρωσιν αὐτὴν καὶ ἑπομένως παρίστανται ἢ ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἀδυνατοῦσι νὰ ἐννοήσωσιν αὐτήν, ἢ τέλος ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ἀνένδοτον ἐζήτησιν αὐτῆς ἕως οὗ τύχωσι τοῦ πεθουμένου, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν ζητουμένων, οἱ μὲν λέγουσιν εὑρηκέναι τὸ ἀληθές, οἱ δὲ ἀνομολογοῦσιν ὅτι τοῦτο οὐ δυνατὸν ἐστι εἰς τὴν κατανόησιν αὐτῶν περιελθεῖν· οἱ δὲ ἔτι ζητοῦσι καὶ εὑρηκέναι μὲν δοκοῦσιν οἱ ἰδίως καλούμενοι δογματικοί, οἷον, καὶ περὶ Ἀριστοτέλην καὶ Ἐπίκουρον καὶ τοὺς Στωϊκούς· «καὶ ἄλλοι τινές. ὡς δὲ περὶ ἀκαταλήπτων ἀπεφήνατο οἱ περὶ Κλειτόμαχον καὶ Καρνεάδην καὶ ἄλλος Ἀκαδημαϊκοί, «ζητοῦσι δὲ οἱ Σκεπτικοὶ· ὅθεν εὐλόγως δοκοῦσιν αἱ ἀνώτεραι φιλοσοφίαι τρεῖς εἶναι Δογματική, Ἀκαδημαϊκή, Σκεπτική·

«περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων, ἑτέροις ἁρμόσει λέγειν· περὶ δὲ τῆς Σκεπτικῆς Ἀγωγῆς ὑποτυπωτικῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμεῖς ἐρουμεν, ἐσεῖνο προεκτίθεντες ὅτι περὶ οὐδενὸς ἀνθ' ἑτέρου λεχθησομένου διεβεβαιούμεθα, ὡς οὕτως ἔχοντος πάντως ἀναθήματι λέγομεν, ἀλλὰ κατὰ τὸ νῦν φαινόμενον ἡμῖν ἱστορικῶς ἀπαγγέλλομεν περὶ ἑκάστου.

«Τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας λοιπὸν ὁ μὲν λέγεται καθόλου λόγος, ὃ δὲ εἰδικός· καὶ καθόλου μὲν ἐν ᾧ τὸν χαρακτῆρα τῆς σκέψεως ἐκτιθέμεθα λέγοντες τίς ἐννοία αὐτῆς καὶ τίνες ἀρχαὶ καὶ τίνες λόγοι, τί τὸ κριτήριον καὶ τί τέλος, καὶ τίνες οἱ τρόποι τῆς ἐποχῆς, καὶ πῶς παρελαβόμεν τὰς σκεπτικὰς ἀποφάσεις, καὶ τὴν διάκρισιν τῆς σκέψεως ἀπὸ τῶν παρακειμένων αὐτῇ φιλοσοφιῶν· εἰδικὸς δέ, ἐν ᾧ πρὸς ἕκαστον μέρος τῆς καλουμένης φιλοσοφίας ἀντιλέγομεν». (Σέξου Ἐμπειρ. Πυρρ. ὑποτυπώσεις σελ. 1—2, ἔκδοσις Βερολίνου 1842).

Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι, ὅ,τι σήμερον ἡμεῖς λέγομεν σύστημα φιλοσοφικόν, τοῦτο καλεῖ ὁ Σέξτος «ἀγωγήν», ὥστε Σκεπτικὴ ἀγωγὴ ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τῆς Σκεπτικῆς, ἤτις ἄλλως τε καὶ ζητητικὴ ἐπονομάζεται διὰ τὸ ἐζήτηκέν καὶ σκέπτεσθαι, καὶ ἐφετικὴ διὰ τὸ περὶ πάντων ἐπέχειν· καὶ ἀπορητικὴ ἀπὸ τοῦ περὶ παντὸς ἀπορεῖν καὶ ζητεῖν. Τέλος δὲ πάντων καὶ Πυρρώνεις διὰ τὸν Πυρρώνα, ὃ; ἐπὶ πολλὰ ἐνσυστηματοποίησε τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς λόγους αὐτῆς καὶ ἁρμήνευσεν ὅρους τινας συνῳδὰ τούτοις, ὡς π.χ. ὁ ὅρος «ἐποχὴ» κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ φιλοσόφου τούτου, ἐστὶ στάσις διανοίας, δι' ἣν οὔτε αἱρούμεν τι, οὔτε τιθέμεν· ἀταραξία ἐστὶ ψυχῆς ἀσχλησία καὶ γαληνότης· δόγμα δὲ τὸ ὡς οὕτως ὑπάρχον ὑπειθέμενον παρά τινος κλ. πολυθρύλητοι δὲ παρὰ τῇ Σκεπτικῇ φιλοσοφίᾳ αἱ παρ' αὐτῇ φίλαι προτάσεις, ἄτινα· ἐκάλει φωνὰς κατὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῇ ἰδιοφυᾶ ἑρμηνείαν· εἰσὶ δὲ αὗαι· «οὐδὲν μᾶλλον» «οὐδὲν ὁρίζω», «πάντα ἐστὶ ψευδῆ» «οὐδὲν ἐστὶν ἀληθές». κλπ·

Τῆς ἐφεκτικότητος δέ εἰσι, κατὰ Σέξτον, τρόποι δέκα οὓς καὶ λόγους καλοῦσιν οἱ σκεπτικοί· διότι χρησιμεύουσιν ὡς αἴτιοι, ἐξ ὧν προέρχεται τὸ ἐπέχειν τῷ ἐπιτήμονι ἐρευνητῇ εἰσὶ δὲ οἵδε· α') ὁ παρὰ τὴν τῶν ζώων ἐξαλλαγὴν β') ὁ παρὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων διαφορὰν· γ') ὁ παρὰ τὰς διαφόρους τῶν αἰσθητηρίων κατασκευάς· δ') ὁ παρὰ τὰς περιστάσεις· ε') ὁ παρὰ τὰς θέσεις καὶ τὰ διαστήματα καὶ τοὺς τόπους· ς') ὁ παρὰ τὰς ἐπιμιξίας· ζ') ὁ παρὰ τὰς ποσότητας καὶ σκευασίας τῶν ὑποκειμένων· η') ὁ ἀπὸ τοῦ πρός τι· θ') ὁ παρὰ τὰς συνεχεῖς ἢ σπανίους ἐγκυρήσεις· ι') ὁ παρὰ τὰς ἀγωγὰς καὶ τὰ ἔθη καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς μυθικὰς πίστεις καὶ τὰς δογματικὰς ὑπολήψεις· χρώμεθα δὲ τῇ τάξει ταύτῃ θετικῶς· τούτων δὲ ἐπιναβεβηκότες εἰσὶ τρόποι τρεῖς, ὁ ἀπὸ τοῦ κρίνοντος ὁ ἀπὸ τοῦ κριομένου, ὁ ἐξ ἀμφοῖν κτλ.»

Τοὺς τρόπους τούτου, ἐκτίθησιν ὁ Σέξτος ἀναλυτικώτερον καὶ ἐν ἐκτάσει ἀπὸ σελίδος 11 ἕως 47, ἐν αἷς διερμηνεύει καὶ τὰς ὑπὸ τῶν Σκεπτικῶν καλουμένας φωνὰς ὑπὸ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῖς σημασίαν, καθ' ἣν σύμφωνος ταῖς ἀρχαῖς τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας διατυποῦται ἔννοια· οὐχὶ δ' ὡ περ παρὰ τοῖς κοινοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῖς μὴ μεμυημένοι· ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ· π. χ. ὅταν ὁ σκεπτικὸς λέγῃ «οὐδὲν ὁρίζω», τοῦτο ἤτοι ἐν προφάσει αὐτοῦ, κατὰ Σέξτον «ἐγὼ οὔτω κρίνω θα νῦν, ὡς μηδὲν τῶν ὑπὸ τὴν ζήτησιν τήνδε πεπτωκότων τιθέναι δογματικῶς ἢ ἀναιρεῖν κλ πλαπλησίους δὲ καὶ ταῖς λοιπαῖς φωναῖς ἑρμηνείας διατυποῦσιν οἱ Σκεπτικοί, ὥστε τῷ μὴ μεμυηκενῳ φαίνονται κατὰ πρῶτον ὅλως ἐν ἑτέρᾳ γλώσσῃ διεσκευασμέναι». Ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ ἑκάστη μανικὴ γλῶσσα κέκτηται ἰδίους ὅρους ἐκφράσεως· καὶ πρὸς σύνεσις τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ ἐννοιῶν, περὶ ὃς περιστρέφονται οἱ ἐπιστήμονες πάντος τόπου καὶ πασῶν τῶν ἐποχῶν ἀνέκαθεν, ὥστ' οὐ παράδοξον, ὃν καὶ παρὰ τοῖς Σκεπτικοῖς τοῦτο παρατηρεῖται.

Μετὰ τοὺς τρόπους ἐκτίθησιν ὁ Σέξτος ἐν συνόψει καὶ τὰς παρακειμένας τῇ σκέψει φιλοσοφίας, ἵνα, ὡς λέγει, καταφανεστέραν ποιήσηται τὴν ἀπ' αὐτῶν διάκρισιν αὐτῆς· ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλειτείου φιλοσοφίας λέγων τάδε· «Ὅτι μὲν οὖν αὐτῆ διαφέρει τῆς ἡμετέρας ἀγωγῆς, πρόδηλον· ὁ μὲν γὰρ Ἡράκλειτος περὶ πολλῶν ἀδήλων ἀποφαίνεται δογματικῶς, ἡμεῖς δ' οὐχί, καθάπερ εἴρηται· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τὸν Αἰνησίδημον ἔλεγον ὅδον εἶναι τὴν σκεπτικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τὴν Ἡρακλείτειον φιλοσοφίαν, διότι προηγεῖται τοῦ τὐνκντία περὶ τὸ αὐτὸ ὑπάρχειν τὸ τὐνκντία περὶ τὸ αὐτὸ φαίνεσθαι,

»καὶ οἱ μὲν Σκεπτικοὶ φαίνεσθαι λέγουσι τὰ ἐναντία περὶ τὸ αὐτό, οἱ δὲ Ἡρακλείτειοι ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τὸ ὑπάρχειν »αὐτὰ μετέρχονται, φαμὲν πρὸς τούτους, ὅτι τὸ ἐναντία περὶ »τὸ αὐτὸ φαίνεσθαι οὐ δόγμα ἐστὶ τῶν Σκεπτικῶν, ἀλλὰ »πρᾶγμα οὐ μόνον τοῖς Σκεπτικοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις φι»λοσόφοις, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὑποπίπτον» κλ. κλ. οὕτω δ' ἐφεξῆς ἐξακολουθεῖ ἐκτιθέμενος τὴν διαφορὰν ἀπὸ τῆς Σκεπτικῆς πάντων τῶν ἄλλων φιλοσοφικῶν συστημάτων ἢ φιλοσοφικῶν ἀγωγῶν κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Σέξτου, καὶ τὴν ἐν τισιν οὐτῶν ὁμοιότητα, ὑπὸ γενικωτέραν μὲν ἔποψιν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῶν «Πυρρωνείων ὑποτυπώσεων», ὡς ὑποδιαιρεῖ εἰς τρία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πυρρωνείων ὑποτυπώσεων» πῶν εἰς τρία τὸ πρῶτον, ὁμοίως τὸ δεύτερον καὶ τρίτον· ὑπὸ εἰδικωτέραν δὲ ἐν τῷ Β' μέρει, ἔνθα ἐξετάζει εἰς πλάτος τῶν διαφόρων φιλοσόφων τὰ συστήματα, οἷον Ἀκαδημαϊκῶν, Στωϊκῶν καὶ λοιπῶν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σέξτου ἡ φιλοσοφία ἐπὶ τὸ γενικώτερον ἐθεωρεῖτο διαιρουμένη εἰς τρία, οἷον Λογικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας, Φυσικὸν καὶ Ἠθικόν· διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ὁ Σέξτος ἀκολουθεῖ τὴν ὑποτύπωσιν ταύτην ἐν τῇ ἐκθέτει καὶ παραστάσει αὐτῶν, καὶ πρῶτον μὲν ἐρευνᾷ τὰ περὶ τοῦ; Δογματικοὺς ἢ Λογικούς, ἔπειτα τοὺς Φυσικοὺς καὶ τελευταῖον τοὺς Ἠθικοὺς· εἰδικώτερον δὲ εἰς τὸ τρίτον μέρος τοῦ καλοῦ αὐτοῦ συγγράμματος πραγματεύεται ἐπιγράφων «πρὸς Μαθηματικούς, πρὸς Γραμματικοὺς κατὰ σειράν, πρὸς Ῥήτορας, πρὸς Γεωμέτρας, πρὸς Ἀριθμητικούς, πρὸς Ἀστρολόγους καὶ λήγει πρὸς τοὺς Μουσικοὺς ἢ κατὰ τὸ Πυρρώνειον σύστημα τῆς φιλοσοφίας πάντας τούτους ἐξετάζουσα διάνοια τοῦ Σέξτου. Ἡμεῖς δ' ἐνταῦθα περιοριζόμεθα εἰς τὸ Γραμματικὸν μέρος καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸ ἀφορῶν τὴν κόρρωσιν τῆς ἐκάστοτε λαλουμένης γλώσσης, καθόσον νῦν τὸ φλέγον, οὕτως εἰπεῖν, φιλολογικὸν ζήτημα εἶνε τὸ τῆς λαλουμένης γλώσσης. (Ἕπεται τὸ τέλος)

Πειραιεὺς **Ἀθανάσιος Πετρίδης**
Ἠπειρώτης

Η ΝΥΞ ΚΑΙ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ἐνίοτε, τὴν νύκτα, ἀνοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς παρατηρεῖ τὴν σκιάν.

Αἰσθάνεται ἑκυτὸν παρκδόξως συγκεκινημένον.

Ὁ ὀφθαλμὸς ἠνεῳγμένος ἐν τῇ σκοτίᾳ. Θέσις πένθιμος. ἀγωνία.

Ἄφκτον ἐπιστέγασμκ ἐκ σκότους· πυκνὴ σκοτία ἀδιαπέρασστος· φῶς μεμιγμένον μὲ τὴν σκοτίαν ἐκείνην, ἀνέκφραστον φῶς ἀλλὰ κατεβδιλημένον καὶ ζοφῶδες· μαρμαρυγὴ ἀμυδροτάτη καὶ τρόπον τινὰ ἀνοιγμένη εἰς κόνιν· εἶναι τοῦτο σπέρμκ; εἶναι τέφρκ; ἑκατομμύρια λυχνῶν, οὐδεὶς φωτισμός· εὐρεῖκ πυρκκτωσις μὴ ἀποκαλύπτουσκ τὸ μυστήριόν της, διάχυτις πυρὸς εἰς κόνιν, ἥτις φαίνεται ὡς πτῆσις σπινθήρων ἀκινητοῦσκ· ἡ ἀτκξία τοῦ στροβίλου καὶ ἀκινησία τοῦ τάφου, τὸ πρόβλημκ παρουσιάζον αἴνιγμκ βκρκθρου, τὸ αἴνιγμκ δεικνῦον καὶ κρύπτον τὴν ὄψιν του, τὸ ἄπειρον μὲ μελκνὴν προσωπίδκ, ἰδοὺ ἡ νύξ. Ἡ ἐπιτώρευσις αὕτη βκρύνει ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ μέγκ τοῦτο ὅλων συγχρόνεις τῶν μυστηρίων, τοῦ κοσμικοῦ μυστηρίου ὡς καὶ τοῦ μοιραίου μυστηρίου, καταπιέζει τὴν ἀνθρωπίνην κεφκλήν.

Ἡ πίεσις τῆς σκιᾶς ἐνεργεῖ κατ' ἀντίστροφον ἔννοιαν ἐπὶ τῶν διαφόρου εἴδους ψυχῶν. Ὁ ἄνθρωπος πρὸ τῆς νυκτὸς ἀναγωρίζες ἑκυτὸν ἀτελῆ. Βλέπει τὴν σκοτίαν καὶ αἰσθάνεται τὸ ἀνίσχυρον αὐτοῦ. Ὁ μέλας οὐρανὸς καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον τυφλόν. Ὁ ἄνθρωπος πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τῆς νυκτός, κκταπίπτει, γονυπετεῖ, ῥίπτεται πρηνής, κκτκκλίνεται ἐπὶ τῆς κυλίκος, ἕρπει πρὸς ὀπήν τινκ, ἢ ζητῇ νὰ εὕρῃ πτέρυγκς. Σχεδὸν πάντοτε θέλει νὰ φύγῃ τὴν ἄμορφον ταύτην παρουσίκν τοῦ Ἀγνώστου. Ἐρωτᾷ καθ' ἑκυτὸν τί εἶναι· τρέμει, κυριεύεται, ἀγωνεῖ· ἐνίοτε ἐπίσης θέλει νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ. Νὰ ὑπάγῃ ποῦ; Ἐκεῖ. Ἐκεῖ; Τί εἶνκι τοῦτο; καὶ τί ὑπάρχει ἐκεῖ;

Ἡ περιέργεια αὕτη εἶναι προφανῶς ἡ τῶν ἀπηγορευμένων

πραγμάτων, ἐπειδὴ ἐκ τούτου τοῦ μέρους αἱ περὶ τὸν ἄνθρωπον γέφυραι εἰσὶ τεθραυσμέναι. Ἡ γεφυρικὴ ἀψὶς τοῦ ἀπείρου ἐλλείπει. Ἀλλὰ τὸ ἀπηγορευμένον ἐλκύει, ὃν βάρεθρον. Ὅπου ἡ χεὶρ δὲν φθάνει, πηγαίνει ὁ ποῦς, ὅπου ὁ ποῦς δὲν ὑπάγει, τὸ βλέμμα δύναται νὰ φθάσῃ· ὅπου τὸ βλέμμα σταμάτῃ, τὸ πνεῦμα δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ. Οὐδεὶς ὁ μὴ προσπαθῶν, ὅσον ἐσθενὴς καὶ ὅσον ἀνεπαρκὴς καὶ ἂν ἦνε. Ὁ ἄνθρωπος, ἀναλόγως τῆς φύσεώς του, ἰχνηλατεῖ ἢ παραμένει πρὸ τῆς νυκτός. Διὰ τοὺς μὲν εἶναι συσπείρωσις καὶ ἀπώθησις εἰς τὰ ὀπίσω· διὰ τοὺς δὲ εἶναι διαστολὴ καὶ ἀνάπτυξις. Ζοφερὸν τὸ θέαμα, καὶ τὸ ἀνεπίδεκτον ὁρισμοῦ εὑρίσκεται ἀνακεκιμμένον ἐν αὐτῷ.

Ἂν ἡ νὺξ ἦνε γαληνεία, εὑρίσκει τις ἐν αὐτῇ βάσιν σκιᾶς. Ἂν δὲ θυελλώδης, βάσιν κατιοῦ. Τὸ ἀπεριόριστον ὑποκλέπτει καὶ προσφέρει ἑαυτὸ συνέχμα, κλειόμενον εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν πειραματικότητα, ἀνοιγόμενον εἰς τὴν εἰκαστικὴν δύναμιν. Ἀναρίθμητα νύγματα φωτὸς καθιστῶσι μελανωτέραν τὴν ἀκύθμενον σκοτίαν. Αὐχνίται, μαρμαρυγαί, ἀστέρες. Πτοουσίκι θεβιούμενοι ἐν τῷ Ἁγιῶν ω. τρομακτικαὶ προκλήσεις νὰ ὑπάγῃ τις καὶ ἐγγίσῃ τὰς φύσεις ἐκείνας. Πάσσκλοι τῆς δημιουργίας εἶναι τοῦτα ἐν τῷ ἀπολύτῳ, σημεῖα ἀποστάσεως ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει πλέον ἀπόστασις· ἀκατανόητός τις ἀμίθμησις ἀνέματος, καὶ ἐν τούτοις πραγματική, τῆς κατακμετρήσεως τῶν βαθῶν. Σημεῖον μικροσκοπικὸν λάμπον, ἔπειτα ἄλλο, ἔπειτα ἄλλο, ἔπειτα ἄλλο· τὸ ἠδιόφτον καὶ τὸ κολοσσιαῖον συνέμα. Τὸ φῶς ἐκεῖνο εἶναι ἑστία, ἡ ἑστία ἄστρον, τὸ ἄστρον ἥλιος, ὁ ἥλιος σύμπαν τι, τὸ δὲ σύμπαν τοῦτο μηδέν. Πᾶς ἀριθμὸς εἶνε μηδὲν ἐνώπιον τοῦ ἀπείρου.

Τὰ σύμπαντα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τίποτε, ὑπάρχουσιν ὅμως. Βεβαιῶν τις αὐτὰ αἰσθάνεται τὴν διαφορὰν ἥτις ἀποχωρίζει τὸ οὐδὲν εἶνε ἐκ τοῦ μὴ εἶνε.

Τὸ ἀπρόσιτον προστεθέμενον εἰς τὸ ἀνεξήγητον, τοιοῦτος εἶνε ὁ οὐρανός. (ἕτεται συνέχεια)

(Οὐγκὼ) **Γελλιάτ**

ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΠΑΛΗ
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΚΤΟΥ

ΩΣΟΣ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ περιεργότερον ἆμα καὶ παραδοξότερον θέαμα ἀπὸ τὴν πάλην ἄρκτου καὶ κροκοδείλου.

Σπανιώτατον τὸ γεγονός, ἢ μᾶλλον μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν περιπετειῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκ γλλικοῦ περιοδικοῦ ἀποσπῶμεν τὴν κάτωθι ὅλως γραφικωτάτην ἀφήγησιν τοῦ μόνου ἴσως θεατοῦ τῆς τρομερᾶς αὐτῆς μονομαχίας τῶν δύο θηρίων.

«Ἐκαθήμην, γράφει, ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλου δένδρου ἀναμένων μεθ' ὑπομονῆς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, ἰχθύς τις θὰ συνελαμβάνετο εἰς τὰ δίκτυά μου, τὰ ὁποῖα εἶχον ῥίψει εἰς τὸν ποταμόν. Αἴφνης φοβερὸς θόρυβος μετ' ἐπικειλημμένων βρυχηθμῶν μὲ ἠνάγκασε νὰ στρέψω πρὸς τοὺς καλαμῶνας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπέθεσα ὅτι πρόκειται περὶ πάλης μεταξὺ ταύρων, συνηθεστάτης ἄλλως τε εἰς μέρη ἐκεῖνα, ὁποία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μου ὅταν ἀντὶ ταύρων εἶδον τεραστίαν ἄρκτον μὲ στόμα γέμον ἐξ ἀφρῶν, ἐνῷ χονδραὶ κηλῖδες αἵματος ἔστιζον τὰ στήθη της.

Φρενιτιῶσα ἐκ τῶν πόνων τῆς πληγῆς της ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν της τρίζουσα τοὺς ὀδόντας της καὶ μανιωδῶς βρυχωμένη κατὰ τοῦ ἀντιπάλου της.

Ὁ ἀντίπαλός της ἔκειτο εἰς ἀπόστασιν δεκάδος βημάτων ἀπ' αὐτὴν καὶ ἦτο τρομερὸς κροκόδειλος μήκους 15 ποδῶν ἐρειδόμενος διὰ τῆς ῥάχεώς του ἐπὶ ἐδάφους καὶ ἔχων ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἔνθα διεκρίνοντο δύο μεγάλαι καὶ κοπτερὰ σειραὶ ὀδόντων. Ἡ οὐρά του, ὅπλον τρομερώτατον, εἶχε μῆκος ἓξ ποδῶν, ὑψωμένη δὲ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, διαρκῶς ἐσείετο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς βραχίων πυγμάχου, ὁλοέν συσπειρουμένη καὶ πάλιν τινασσομένη μεθ' ὁρμῆς. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐπὶ τῆς ἄρκτου προσηλωμένοι ἔλαμπον φριχωδῶς, ἐνῷ ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν ἐξέβαλλε κραυγὰς πικρομείας πρὸς τὰς τοῦ ταύρου.

Ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς τῶν ἀντιπάλων συνεπέρανα ὅτι τὸ κτύπημα εἶχε δοθῆ καὶ οὕτω περιέμενον ὄπισθεν ἑνὸς δένδρου εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας τὴν ἐπανάληψιν τῆς μονομαχίας, ἡ ὁποία δι' ἐμὲ ἦτο πρωτοφανὲς θέαμα.

Ἐπί τινας στιγμὰς οἱ ἀντίπαλοι ἀνεμέτρων ὁ εἷς τὸν ἄλλον διὰ τοῦ βλέμματος συγκεντροῦντες ἁπάσας των τὰς δυνάμεις. Ἡ ἄρκτος κείτοι κατὰ τὴν πρώτην σύγκρουσιν, ῥαίνεται, εἶχεν ἡττηθῆ, ἐν τούτοις εἶχε τὸ βλέμμα στεκερὸν καὶ ἐδείκνυε ὅτι εἶχεν ἀκόμη πεποίθησιν εἰς τὰς δυνάμεις της.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἄρκτος μὲ ὅλην τὴν δύναμίν της ἐξώρμησε μανιώδης κατὰ τοῦ ἀντιπάλου της. Ὁ κροκόδειλος προσποιούμενος ὢν διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἔφοδον ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν μέρει τὸ σῶμα πλαγίως καὶ ἔδωκε τοιοῦτον κτύπημα διὰ τῆς οὐρᾶς εἰς τὴν ἄρκτον, εὑρισκομένην ἤδη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου της, ὥστε τὴν ἐκύλισε χαμαὶ ἐλεεινῶς. Κείτοι τὸ κτύπημα ἦτο ἰσχυρότατον, ἐν τούτοις ἡ ἄρκτος ἐπέμεινε καὶ τρὶς ἐπέπεσε κατὰ τοῦ κροκοδείλου ταχύτατα καὶ ὁρμητικώτατα, ἀλλὰ καὶ τρὶς ἡ φοβερὰ οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου τὴν ἀπώθησεν ἀρκετὰ μακρὰν ὥστε νὰ ἔχῃ καιρὸν ὁ κροκόδειλος νὰ συσπειρώνῃ τὴν οὐράν του καὶ ἑτοιμάζῃ κρύφὴν δι' ἄλλο κτύπημα.

Ἡ οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου ἐμαστίγωσε βαρέως καὶ ἀνηλεῶς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους τῆς ἄρκτου ἥτις ὅμως, φαίνεται, δὲν τὸ πολυπηθάνετο Ὅλως λυσσαλέα ἐπεχείρησε καὶ τετάρτην ἔφοδον, ἀλλὰ μὲ τόσην ἐπιδεξιότητα καὶ τέχνην, ὥστε ὁ κροκόδειλος δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὴν πλήξῃ καὶ τὴν ἀπωθήσῃ καὶ πέλιν διὰτῆς οὐρᾶς του. Ὁ κροκόδειλος κατέπεσεν ὑπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ τὸ βάρος τῆς ἄρκτου, ἥτις μανιώδης ἀπέκοψεν ἐν τῷ ἅμα ἕνα ἐκ τῶν ἐμπροθίων ποδῶν τοῦ κροκοδείλου, τοῦ ὁποίου πλέον ἡ θέσις κατέστη κρίσιμος. Τὸ ἀμφίβιον μάτην ἤθελε προσεπάθει νὰ δήξῃ τὴν ἄρκτον, μάτην προσεπάθει νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του τοῦ ὁποίου ἡ ἄνω μόνον σιαγὼν ἐκινεῖτο ἐν τῇ πιέσει τῆς ἄρκτου, ὁ δὲ τράχηλός του ἦτο τόσον χονδρὸς καὶ ἀκαμπτος, ὥστε οὐδὲ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν του ἠδύνατο. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ κροκόδειλος δὲν ἀρέθη νὰ καταβληθῇ· συγκεντρώσας ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν φοβερὰν του οὐρὰν—ὅπλον ἀμύνης ἔξοχον—κατώρθωσε δι' ἑνὸς δυνατοῦ τινάγματος νὰ τὴν κτυπήσῃ εἰς δένδρον, τὸ ὁποῖον ἦτο πλησιέστατα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ἄρκτος ἐφώρμησεν ἐκ νέου τότε δὲ διὰ σπασμωδικῆς κινήσεως, ἡ ὁποία συνεκλώνισε ἄρκτον καὶ κροκόδειλον ἐτινάχθησαν καὶ οἱ δύο ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ ὄχθη ἐκ τῆς ὁποίας κατέπεσαν εἶχεν ὕψος τεσσάρων ποδῶν, τὰ ὕδατα δὲ τοῦ ποταμοῦ εἶχον βάθος ἑπτὰ ποδῶν. Τὸ ἡσυχον ρεῦμα ἐδέχθη τοὺς δύο ἀντιπάλους μὲ βαρὺν καταπλασμόν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον κατεβυθίσθησαν κροκόδειλος καὶ ἄρκτος, μετ' ὀλίγον δὲ πλῆθος φυσαλίδων ἀνήγγειλεν ὅτι ἐφθασαν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἔλαβεν ἡ πάλη. Τὸ συμφέρον τοῦ κροκοδείλου ἦτο προφανῶς νὰ πέσῃ εἰς τὸν ποταμόν, διότι ἐκεῖ ἦτο ἡ σωτηρία του, ἀλλὰ δὲν συνέφερεν εἰς τὴν ἄρκτον τὸ τοιοῦτον. Ἡ ἄρκτος μὴ οὖσα ἀμφίβιον, ἐὰν ἔμενεν ἐκεῖ, θὰ ἐκινδύνευεν ἐκ πνιγμοῦ διὸ καὶ μετὰ τινας στιγμὰς τὴν εἶδον νὰ ἀναδύσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ καὶ μετὰ κόπου νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὴν ὑψηλὴν ὄχθην, ἐξ ἧς ἐξηφανίσθη εἰς τὸν κλαμῶνα. Τὸν κροκόδειλον δὲν τὸν ἐπανεῖδον καθὼς καὶ τὰ δίκτυά μου τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἐν τῷ βυθῷ τοῦ ποταμοῦ, ὅπως καὶ ἐν τῇ ξηρᾷ ὁ ποῦς τοῦ κροκοδείλου.»

Γελλιάτ

Η ΑΣΘΕΝΗΣ

Γλυκεῖα ἐν παντὶ καιρῷ εἶκε ἡ εὐεργεσία, ἀλλὰ καθίσταται ἔτι γλυκυτέρα ὅταν συνοδεύεται ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἐνῷ ὑψηλότατον πρόσωπον διήρχετο πρωΐαν τινὰ ἐνωρίς, ἄγνωστον καὶ ὁλομόναχον, διά τινος παραστείου τῆς Βιέννης, εἶδε νὰ τὸν πλησιάσῃ νεανίσκος τις τῆς πόλεως ταύτης, δωδεκαετὴς τὴν ἡλικίαν, ὅστις μὲ ὀρθαλμοὺς ταπεινωμένους καὶ δακρυβρέκτους, καὶ μὲ φωνὴν δειλὴν καὶ διακεκομμένην, τῷ ἐζήτησε βοηθεῖάν τινα.

Τὸ εὐγενὲς ὕφος τοῦ νεανίσκου, ἡ τεμνὴ συμπεριφορά, ἡ αἰδώς, ἥτις τῷ ἐχρωμάτιζε, τὸ πρόσωπον τὸ κλαύσιμον ὅπερ διεφκίνετο εἰς τοὺς ὀρθαλμούς του, ἡ ἀδέβαιος φωνή, ὅπτος καὶ διακεκομμένη, ἔκαμον εἰς τὴν ψυχὴν κυτοῦ τοῦ Κυρίου ζωηρὰν ἐντύπωσιν.

— Σεῖς δὲν φαίνεσθε τῷ εἶπε νὰ ἐγεννήθητε διὰ νὰ ζῆτε ἐλεημοσύνην. Τί εἰς τοῦτο σὲ κινεῖ;

— Ἀχ! ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος, μετὰ στεναγμοῦ συνοδευομένου ὑπὸ δακρύων, εἰς τόσον ἀθλίαν κατάστασιν.

Αἱ ἀτυχίαι τοῦ πατρός μου καὶ ἡ δυσχερὴς θέσις, εἰς ἣν εὑρίσκεται τώρα ἡ μήτηρ μου, μὲ ἀναγκάζουν εἰς τοῦτο.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ πατήρ σας;

— Ἦτο ἔμπορος, ὅστις εἶχεν ἀποκτήσῃ ἤδη πίστωσίν τινα, καὶ ἤρχιζε νὰ σχηματίζῃ τὴν περιουσίαν του.

Ἡ πτώχευσις ἑνὸς ἀνταποκριτοῦ του τὸν κατέστρεψεν ἐξ ὁλοκλήρου παρευθύς.

Πρὸς μεγίστην δὲ δυστυχίαν μας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπι-

Ὁ θρίαμβος τοῦ Διαγόρα

ζήσῃ ἐκ τῆς θλίψεώς του, καὶ κατόπιν μηνὸς ἀπέθανεν ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως. Ἡ μήτηρ μου, εἰς ἀδελφὸς μικρότερος καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ δυστυχίᾳ.

Ἐγὼ εὗρον προστασίαν πλησίον φίλου τινὸς τοῦ πατρός μου. Ἡ μήτηρ μου ἐκοπίαζε μέχρις ὥρας μὲ τὰς ἐργασίας της ὅπως διατηρῇ ἑαυτὴν καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν, πλὴν αὐτὴν τὴν νύκτα κατελήφθη ὑπὸ βιαίας ἀσθενείας, ἥτις μὲ κάμνει νὰ φοβοῦμαι περὶ τῆς ζωῆς της. Εἶμαι ἐστερημένος παντός, ἄνευ χρημάτων ἐντελῶς, καὶ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ τὴν συνδράμω.

Μὴ εἰθισμένος νὰ ἐπαιτῶ, δὲν ἔχω ποσῶς θάρρος νὰ προυστκεθῶ εἰς ὃν τινα δύναται νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ. Σεῖς, Κύριε, μοὶ φαίνεσθε ξένος, πρὸ ὑμῶν διὰ πρώτην φορὰν ἔλαβον θάρρος νὰ ἐκτράτω τὴν οἰδῶ ἣν αἰσθάνομαι. Φεῦ! λάβετε οἶκτον τῆς ἀτυχοῦς μητρός μου, κάμετε ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ τὴν ἐμψυχώσω.

Οὕ ω λέγων ἐξεφάγη εἰς ἀδιάκοπον λυγμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἄγνωστος ἠθελε θῃ ἐκυτίν λίαν συγκεκινημένον.

— Κατοικεῖ μακρὰν ἐντεῦθεν ἡ μήτηρ σου;

— Κατοικεῖ εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἐν τῇ τελευταίᾳ οἰκίᾳ, εἰς τὸ ἴον κάτωμα.

— Ὑπῆγεν ἰατρός τις νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ;

— Ἀκριβῶς μετέβαινον πρὸς ἀναζήτησίν του, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω πῶς νὰ τὸν ἀνταμείψω, μήτε πῶς νὰ προμηθευθῶ ἐκεῖνο ὅπερ δι' αὐτὴν θὰ διετάσσετο.

Ὁ ἄγνωστος Κύριος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ φυλακίου του μερικὰ φιρίνια, καὶ εἰς αὐτὸν ἐγχειρίζων αὐτά,

— Πήγαινε ἀμέσως νὰ τῇ εὕρῃς ἰατρόν τινα καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃς.

Ὁ νεανίσκος μὲ τὰς ἀπλουστάτας, ἀλλ' ἐντυπωτῷ καὶ ἐνεργητικωτάτας ἐκφράσεις καρδίας εὐγνώμονος, ἀποδώσας αὐτῷ τὰς πλέον ζωηρὰς εὐχαριστίας, ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως.

Τὸ ἄγνωστον πρόσωπον ἐν τούτοις ἐνῷ ὁ νεανίσκος διἄλλου μέρους ἀπεμακρύνθη, ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δυστυχῆ χήραν. Ἀνελθὼν τὴν κλίμακα εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν διῳμάτιον, ὅπου οὐδὲν ἄλλο εἶδεν εἰμὴ ὀλίγα ἀχυ.ινα] σκαμνία,[ὀλίγα] μαγειρικὰ σκεύη, στρογγύλον τραπέζιον καὶ κακῶς ἔχον, πλαιὸν ἐρμάριον, μίαν κλίνην, ἔνθα ἔκειτο ἡ ἀσθενής, κι βέτεραν μικρὰν πλητίον της.

Αὕτη ἦτο ἐν βαθυτάτῳ ἀγῶνι καὶ ὁ μικρὸς υἱός σεηρεζόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης ἔκλαιεν ἀδιακόπως. Ἐζήτει ἡ μήτηρ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, ἀλλὰ περισσότερον αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχεν ἀνάγκην θάρρους.

Τὸ πρόσωπον πλησιάζει καὶ μετὰ θάρρους, ἀρχίζει ὡς ἰατρὸς νὰ τὴν ἐρωτῷ περὶ τῆς ἀσθενείας της. Αὕτη ἐξέθεσε συντόμως τὰ συμπτώματα, ἔπειτα μετ' ἀναστεναγμοῦ καὶ κλαίουσα,

— Ἆ, Κύριε, ἐξ ὑψίστης αἰτίας προέρχεται ἡ ἀσθένειά μου, καὶ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη δὲν ἔχει φάρμακον. Εἶμαι μήτηρ καὶ μήτηρ δυστυχής, ἀτυχῶν υἱῶν. Αἱ δυστυχίαι μου καὶ αἱ τῶν υἱῶν μου ἐπλήγωσαν ἤδη αὐτὴν τὴν καρδίαν βαθύτατα. Ὁ θάνατος μόνον δύναται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς δυστυχίας μου, ἀλλὰ αὐτὸς μόνον μὲ κάμνει νὰ τρέμω διὰ τὴν ἐρήμωσιν εἰς ἣν οἱ πτωχοὶ υἱοί μου θὰ μείνωσι.

Οὕτω ἐξέθεσε τὰς δυστυχίας της, ἃς ὁ ὑποτιθέμενος ἰατρὸς προσπαθεῖται νὰ γνωρίζῃ ἤδη ἀλλαχόσε, καὶ αἵτινες τὸν ἔκαμον νὰ χύσῃ νέα δάκρυα.

Τέλος, εἶπεν αὐτός: Μὴν ἀπελπίζεσθε ἀκόμη, ὁ οὐρανὸς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ σᾶς λησμονήσῃ.

Συμπάσχω τῇ δυστυχίᾳ σας, πλὴν ὁ οὐρανὸς εἶνε προβλεπτικός, σεῖς δὲν θὰ ἐγκαταλειφθῆτε.

Σκεφθῆτε ἐν τούτοις νὰ διατηρήσητε ζωήν, ἥτις εἶνε πολυτιμοτάτη διὰ τοὺς υἱούς σας. Καὶ προσέθεσεν.

—Ἔχετε χαρτὶ διὰ γράψιμον;

Αὕτη ἔσχισεν ἓν φύλλον ἐξ ἑνὸς τετραδίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξηκτκεῖτο μικρόν της τέκνον ἡλικίας 7 ἐτῶν.

Ὁ ἄγνωστος ἀφοῦ ἔγραψε.

— Αὐτὸ τὸ φάρμακον, εἶπε, θὰ ἀρχίσῃ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνῃ. ἐὰν ὑπάρξῃ ἀνάγκη δι' ἄλλο καλλίτερον θὰ προβαίνωμεν πάντοτε ἐμπρὸς καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζω διι θὰ θεραπευθῆτε.

Ἀφῆκε τὴν σημειώσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἐπανῆλθεν ὁ μεγαλείτερος υἱός.

— Ἀγαπητὴ μήτηρ εἶπε κάμετε θάρρος, ὁ οὐρανὸς θὰ μᾶς εὐσπλαχνισθῇ. Παρατηρήσατε τὸ χρῆμα ὅπερ Κύριός τις μοὶ ἔδωκε γενναιοδώρως σήμερον. τὴν πρώτην τοῦτο θὰ διαρκέσῃ πολλὰς ἡμέρας. Μετέθην παρὰ τῷ ἰατρῷ καὶ θὰ εἶνε ἐδῶ ἐντὸς ὀλίγου. Ἀποδόλετε τὴν θλίψιν σας καὶ ἐνθαρρυνθῆτε

— Ἄχ! υἱέ, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἔλα νὰ σὲ ἀσπασθῶ ὁ οὐρανὸς βοηθεῖ τὴν ἀθωότητά σου. Εἷς ἰατρὸς, ὃν δὲν γνωρίζω, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, ἰδὲ τὴν συνταγὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ πήγαινε νὰ μοὶ φέρῃς ὅτι γράφει.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ προηγουμένων φύλλων)

Ἤδη ἐρχόμεθα εἰς τὸν ΙΘ' αἰῶνα, ὅπου βλέπομεν ὅτι περὶ ἵππου ἔγραψαν πολλοὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς χώραις. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ὁ Βυφὼν περιέγραψε τὸν ἵππον ἐν τῇ ἑαυτοῦ «Ἱστορίᾳ τῶν Ζώων» τοσοῦτον θαυμασίως, ὥστε αἱ πρῶται γραμμαὶ διετέλεσαν ἐκτοτε περίφημοι καὶ τὰς ἐπαναλαμβάνουσι συγγράφεις, ἰδοὺ περιλαμβάνουσιν ἰδέας, αἵτινες οὐδέποτε ἐφάνησαν ὑπερβολικαί. Ἐπειδὴ δὲ διαφαίνεται νῦν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ

Ὁ Πουράτος

μεταξὺ δύο παλαιῶν φίλων κοινὴ συμβίωσις μέλλει νὰ παύσῃ· δὲν θεωροῦμεν ἄτοπον ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὸ χωρίον, ὅπερ ὁ Βυφὼν ἀφιερεῖ εἰς τὸν ἵππον ἐν τῷ ἀθανάτῳ αὐτοῦ συγγράμματι. Ἔρχεται ἤδη ὡς ἐπισφράγισις τῆς τρυφερᾶς ἀναμνήσεως ἣν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει ἀεῖποτε νὰ διατηρήσῃ πρὸς τὸν παλαιὸν αὐτοῦ πιστὸν σύμμαχον καὶ σύντροφον. Ἐν τούτοις πολλοὶ ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ περιφήμου τούτου χωρίου, οὗτινες μόνον τὰς δέκα πρώτας λέξεις ἐπίστανται)

«Ἡ εὐγενεστέρα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κατάκτησις ἐνταῦθα εἶναι τοῦ ἀγερώχου καὶ τολμηροῦ τούτου ζώου, ὅπερ μετ' αὐτοῦ διαμοιράζει τοὺς μόχθους τοῦ πολέμου καὶ τὴν δόξαν τῶν μαχῶν. Ὁ ἵππος τόιον δοον καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ τολμηρὸς καὶ γενναῖος περιφρονεῖ τὸν κίνδυνον, χαίρεται εἰς τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων καὶ μάλιστα ἀγαπᾷ καὶ ἀναζητεῖ τὸν θόρυβον αὐτῶν, ἐξ οὗ ἐμψυχώνεται καὶ ἀναζωπυροῦται. Ἀλλὰ καὶ διαμοιράζεται τὰς ἐκ τούτου ἡδονάς. Εἰς τὴν θήραν, τὰς ἐκδρομάς, τὰς πανηγύρεις καὶ τὰς ἑορτάς, λάμπει καὶ διαπρέπει· οὐχ ἧττον ἤπιος ὅσον καὶ γενναιόφρων δὲν παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ζήλου του, ἀλλὰ γνώσκει νὰ περιστέλλῃ τὰς ὁρμὰς του καὶ οὐχὶ μόνον κλίνει τὸ γόνυ πρὸ τῆς χειρὸς τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ φαίνεται ἐπικαλούμενος τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ. Ὑπακούει δὲ πάντοτε εἰς τὰς ἐντυπώσεις, ἃς λαμβάνει, καὶ ὁρμῇ ἢ περιορίζεται καὶ σταματῇ, πράττων ἕκ.ι δύναται διὰ τὰ εὐχαριστήσῃ. Εἶναι πλάσμα ἀπαρνούμενον τὸν ἑαυτόν του, ἵνα ζῇ μόνον ἐκ τῆς θελήσεως ἄλλου, γνωρίζοντος τὰ τὸ διευθύνῃ καὶ ὅπερ διὰ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς ἀκριβείας τῶν κινήσεών του ἐκφράζεται καὶ ἀρέσκει, ἀποδίδον μόνον τὰς ἀπαιτουμένας ἐκδουλεύσεις, ἀνεπιφυλάκτως δ' οὐδὲν ἀρνεῖται, ὑπηρετεῖ μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεών του, πολλάκις δὲ παραφέρεται ὑπὸ τοῦ ζήλου του καὶ ἀποθνήσκει, ἵνα κάλλιον ὑπηρετήσῃ τὸν κύριον αὐτοῦ.

Ὁ υἱὸς λαμβάνει τὴν συνταγὴν τὴν βλέπει καὶ κάμνει σχῆμα ἐκπλήξεως.

Τὴν παρατηρεῖ ἐκ νέου, τὴν ἀναγινώσκει πάλιν, ἔπειτα ὑψοῖ φωνήν.

— Ἆ, μήτηρ, τί εἶνε τοῦτο;

Ἡ μήτηρ ἐκπλαγεῖσα λαμβάνει τὸ χαρτίον καὶ ἀναγινώσκει ἀνυπομόνως.

— Ὦ οὐρανὲ ὁ αὐτοκράτωρ!! οὕτω λέγουσα τῇ πίπτει ἐκ τῆς χειρὸς τὸ φύλλον, καὶ μένει ἄνευ φωνῆς καὶ ἄνευ ἀναπνοῆς.

Ἡ συνταγὴ ἦτο διαταγὴ τοῦ Αὐγούστου Ἰωσὴφ Β, δι' ἧς τῇ ἀπέδιδε ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του ταμείου γενναῖαν συνδρομήν.

Ὁ ἰατρὸς ἔφθασεν ἐγκαίρως ἵα ἐπαναφέρῃ τὴν μητέρα ἐκ τῆς ταραχῆς εἰς ἣν ἡ ἔκπληξις τὴν εἶχε ρίψῃ.

Τὰ ἑτοιμοκοθέντα φάρμακα τὴν ἐθεράπευσαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἣν ἔσυρεν ἀπὸ τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς· ἡ κυρία αἰτία.

Ὁ γενναιόδωρος μονάρχης πληροῦται εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν, ὡς σχὼν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ σχηματίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν ἐντίμου οἰκογενείας.

Σύρος, Ἰούλιος 99. **Ι. Α. Κ.**

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Στὴ μόνη μου ἀγάπη

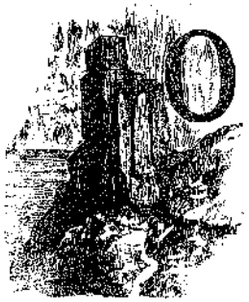

ΗΛΙΟΣ ἔστελνε σιγὴ γῆ τῆς δυστερνές του ἀκτίνες.

Σὲ ἀνθισμένης ῥοδωνιᾶς κλαδὶ ἕνα ἀηδονάκι κελαδοῦσε κελάδημα γλυκὸ ἀγάπης.

Καὶ τὸ κελάδημά του— οὐράνια μουσικὴ—χύνονταν σιγὰ-σιγὰ στὴν πλάσι.

Λουλούδια, περισσὰ μυριόχρωμα λουλούδια— τῆς πλάσις δῶρο - θεία σκορποῦσαν μυρωδιὰ κι' ἀγέρι σιγανὸ—γλυκὸ ἀναστεναγμὸ—φυσοῦσε.

Λομόγελο γλυκὸ παντοῦ.

Στὸν οὐρανὸ, ποῦ σὰν καθάριος ἔλαμπε καθρέφτης, στὰ ἀνθισμένα δένδρα, στὰ ζυγαρωτὰ πουλιά....

Καὶ μόνο στὰ χείλη τοῦ μικροῦ παιδιοῦ μὲ τὰ ζανθὰ σγουρὰ μαλιά, ποῦ συλλογισμένο κάθεται στὴ ῥοδωνιὰ κοντά, ἕνα πικρὸ παράπονο ζωγραφισμένο.

Γελοῦσε ἡ πλάσι σκορπῶντας γύρω της χαρὰ καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ λύπη.

Καὶ τ' ἀηδονάκι κελαδοῦσε.

Καὶ στὸ κελάδημά του λυγμὸς τ' ἀνέβηκε στὰ χείλη καὶ ἀρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ κλαίῃ.

Καὶ μέσα στοὺς λυγμοὺς του ἔλεγε:

—Γιατέλει γύρω μου ἡ πλάσι.

Χαρὰ σκορπάει παντοῦ.

Σ' ἐμένα πότε τάχα αἰώνια θὰ ριζώσῃ στὴν καρδιά μου ἡ χαρά;

Καὶ τ' ἀηδονάκι κελαδοῦσε.

Καὶ στὴν οὐράνια μουσική του, ποῦ σκορπιόνταν στὸν ἀγέρα καὶ φαίνονταν σὰν γλυκὸ ναυούρισμα τὸ παιδάκι ἀπεκοιμήθη.

Κ' εἶδε στὸν ὕπνο του νάρθῃ, νὰ καθίσῃ κοντά του, νὰ τὸ χαϊδέψῃ καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ σκύψῃ καὶ φιλί, φιλὶ ἀγάπης αἰωνίας νὰ τοῦ δώσῃ κασταυὸ λευκοντυμένο ἀγγελοῦδι μὲ μαῦρα μεγάλα μάτια, μὲ κεραστνία χείλη, ποῦ στὸ χαμόγελό τους μαργαριτάρια δείχναν, μὲ ζέπλεκα μακρυὰ μαλιά, ποῦ κυμαίνονταν στὰ φυσήματα τοῦ ἀέρα.

Καὶ γίνηκε τὸ πικρὸ παράπονο στὰ κοραλλένια χείλη τοῦ μικροῦ παιδιοῦ γλυκὸ χαμογέλιο.

Εἶχε γυρίσει τὴ κόρη ποῦ παντοτεινὰ στὴ φαντασιά του εἶχε καὶ μιὰ χαρὰ ἀνέκφραστη χύθηκε στὸ μικρό του προσωπάκι.

Καὶ τ' ἀηδονάκι κελαδοῦσε.

Καὶ στὸ κελάδημά του ξύπνησε τὸ μικρὸ παιδάκι.

Καὶ τὰ ματάκια του εἶδαν στὸν καθάριο οὐρανὸ νὰ λάμπουν διαμάντια ἀληθινὰ τ' ἀστέρια

Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθῆ παντοῦ. Καὶ φοβισμένο τὸ παιδάκι ἔφυγε.

Σὲ νοῦ του ὅμως πάντα τ' ὄνειρό του εἶχε.

Θὰ γίνονταν ἀληθινὸ τάχα;

. . . . . .

Καὶ τώρα πιὰ ποῦ τόνειρό μου, τόνειρο τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἐπραγματοποιήθη στὴν οὐράνια μορφή σου—ὦ ἀγνὴ κόρη—αἰώνιο χαμόγελο ποῦ μοῦ χάρισε ἡ ἄδολη ματιά σου στὰ χείλη μου ἀνθίζει.

Νέκος Β. Γουλανδρῆς

ΧΑΡΑΓΜΑΤΑ

Γλυκοχαράζει ἡ αὐγὴ
κ' οὐρανίου γαμογέλιο
ρίχνει ὁ ἥλιος εἰς τὴ γῆ
κι' ὁλόχρυσες μαχλίς.

—

Τῆς νύχτας φεύγουν σιγανὰ
τὰ σκότη σὰν χρυσώνει
τὰ δροσοστόλιστα βουνὰ
ἡ λάμψη τῆς αὐγῆς.

Τ' ἀηδόνι τὸ γλυκὸ σκοπὸ
σ' ἄλλο πουλάκι ἀρίνει
κι' ἐκεῖνο φεύγει σκυθρωπὸ
στῆς μαύρες λαγκαδιές.

—

Ἡ αὔρα ποῦ μοσκοβολᾷ
ὅλο τὸ κῆφι' εὐφραίνει
ἀνοίγει τ' ἄνθη ἀπαλὰ
καὶ παίρνει τῆς δροσιές.

Ναύπλιον 1896. **Μῆτσος Παπασπύρου**

«Τινὲς ἀρχαῖοι συγγραφεῖς γιάφοντες περὶ τῶν ἀγρίων ἵππων, ἀναφέροντοι τὰ μέρη, ἔνθα εὑρίσκοντο. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει ὅτι ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Ὑπανίδος, ἐν Σκυθίᾳ, ἦν ἄγριοι ἵπποι οἵτινες ἦσαν λευκοί, ἐν δὲ τῇ βορειοτέρᾳ π ἐλευρᾷ τῆς Θράκης, πέραν τοῦ δουνάβεως ὑπῆρχον ἵπποι οἵτινες εἶχον τὰς τρίχας μακρὰς κατὰ πέτος δακτύλους ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει τὴν Συρίαν, ὁ Πλίνιος τὰς βορείους χώρας, ὁ Στράβων τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν Ἱσπανίαν ὡς χώρας, ἔνθα εὑρίσκονται ἄγριοι ἵπποι. Ἐκ τῶν νεωτέρων δὲ ὁ Καρδὶν ἀναφέρει τὰ ἴδια περὶ τῆς Σκωτίας καὶ τῶν Ὀρειάδων, ὁ Ὀλαῦς περὶ τῆς Μοσχοβίας, ὁ Δόκπερ περὶ τῆς νήσου Κύπρου, ἔνθα ὑπῆρχον, ὡς ἔλεγον, ἄγριοι ἵπποι οἵτινες ἦσαν ὡραῖοι, δυνατοὶ καὶ ταχύτατοι· ὁ δὲ Στρὸς λέγει περὶ τῆς νήσου τοῦ Μαὶ παρὰ τὸ Πιάσιον Ἀκρωτήριον ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ πολὺ μικροὶ ἵπποι. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λέων ὁ Ἀφρικανὸς ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρχον ἄγριοι ἵπποι ἐν τοῖς ἐρήμοις τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀραβίας καὶ βεβαιοῖ ὅτι ὁ ἴδιος εἶδεν εἰς ἀπόκεντρα μέρη τῆς Νουμιδίας πῶλον μετὰ λευκῶν τριχῶν καὶ μακρᾶς λαίτης. Ὁ δὲ Μάρμολ ἐπιβεβαιοῖ τὸ γεγονὸς τοῦτο προσθέτων, ὅτι ὑπάρχουσι τινὲς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀβαβίας καὶ τῆς Ἀυβίας, οἵτινες εἰσὶ μικροὶ καὶ σταυτόχροες, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπίσης λευκοί, ἔχοντες τὰς τρίχας καὶ τὴν χαίτην βραχυτάτας καὶ σκληράς καὶ ὅτι οὔτε οἱ κόνες οὔτε οἱ οἰκιακοὶ ἵπποι δύνανται νὰ τοὺς φθάσωσιν εἰς τὸ τρέχειν. Ἐν δὲ ταῖς «Καταπληκτικαῖς Ἐπιστολαῖς» ἀναφέρεται ὅτι ἐν Σινικῇ ὑπάρχουσι μικρότατοι ἵπποι.

Ὁ Πονιατόβσκης

Οἱ ἵπποι εἰσὶ φυσικῶς ἥπιοι καὶ λίαν διατεθειμένοι εἰς προσκίωσιν καὶ συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχομεν παράδειγμα νὰ ἐγκαταλείπωσι ποτὲ αὐτὸν διὰ τὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτῶν κατάστασιν εἰς τὰ δάση· ἀλλὰ τοὐναντίον ὁτόταν πλανηθῶσι δεικνύουσι μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν κατοικίαν των, ὅτου ἐν τούτοις δὲν εὑρίσκουσιν ἢ μερίαν τροφῆς, πάντοτε τὴν ἰδίαν καὶ συνήθως ἀλιγωτέραν τῆς ὀρέξεώς των.

Ἀλλ' ἡ ἡτιότης καὶ συνήθεια αὐτῶν ἀναπληροῖ πᾶσαν ἔλλειψιν. Μαχρόνιον κεκμηκότες αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως καὶ σπεύδουσι πρὸς τὸν σταῦλόν των, ὃν ἀναγνωρίζουσιν ἐν μέσῳ τῶν μεγαλοπόλεων, εὑρίσκοντες μόνον ἐκεῖ τὴν ἡδονὴν καὶ ἀνακούφισίν των,

Ἕδεσμα ἵππου

προτιμῶντες τὴν δουλείαν τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ ἵππος ἐξ ἅπαντων τῶν ζώων παρὰ τὸ μέγα ἀνάστημά του κέκτηται τὴν κανονικωτέραν καὶ κομψοτέραν μορφήν. Ὁ ὄνος εἰ-

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἀνύψωσις ποτηρίου διὰ τῆς παλάμης.

Πῶς δυνάμεθα γ' ἀνεγείρωμεν ποτήριον πλῆρες ὕδατος δι' ἀνοικτῆς παλάμης;

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀφείλεται εἰς τὸ ἐν-υπάρχον κενὸν μεταξὺ τῆς παλάμης καὶ τοῦ ὕδατος καὶ ἐκτελεῖται ὡς ἑξῆς.

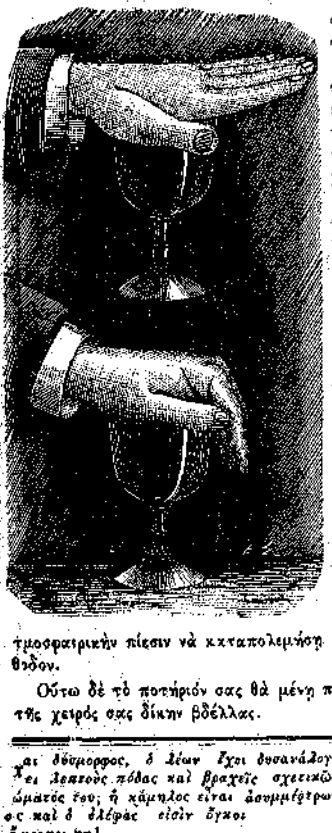

Ὁ τρόπος εἶναι ἁπλούστατος. Θέσατε ἐπί τινος τραπέζης τὸ ποτήριόν σας καὶ ἐφαρμόσατε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν χειλέων αὐτοῦ τὴν παλάμην τῆς χειρός σας, προσέχοντες ὥστε νὰ κλίνετε τοὺς τέσσαρας δακτύλους κατ' εὐθεῖαν γωνίαν, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι.

Ἐὰν ἤδη, ἐνῷ πιέζετε τὴν παλάμην τῆς χειρός σας ἐπὶ τῆς περιφερείας τοῦ ποτηρίου, ἀνεγείρητε αἰφνιδίως καὶ διὰ μιᾶς τοὺς τέσσαρας δακτύλους σας, οὕτως ὥστε νὰ ἐκταθῇ ἡ χείρ σας, θὰ σχηματίσητε κάτωθι ταύτης κενόν τι ἐπαρκές, ἐπιτρέπον εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν πίεσιν νὰ κατα-πολεμήσῃ τὴν τοῦ βάρους κάθοδον.

Οὕτω δὲ τὸ ποτήριόν σας θὰ μένῃ προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς χειρός σας δίκην βδέλλας.

Φ. Η.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Σοβαρώτατος κίνδυνος φθίσεως ἐκ τοῦ γάλακτος.

Κατὰ τὴν προτελευταίαν συνεδρίασιν τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου τῆς φθίσεως ὁ περιώνυμος καθηγητὴς Βίρχωβ προσέβη εἰς ἀνακοινώσεις περὶ περιστολῆς τῆς διαδόσεως τῆς φθίσεως διὰ τῶν τροφῶν. Ὁ σοφὸς καθηγητής, ὁ ὁποῖος ἐχαιρετίσθη ὑπὸ ζωηρῶν ἐπευφημιῶν, ἀνεκοίνωσεν, ὅτι οὐχὶ σπανίως εἶναι ὑπερβολικοὶ οἱ φόβοι περὶ μεταδόσεως τῆς νόσου ὑπὸ τοῦ κρέατος πασχόντων ἐκ φθίσεως ἀτομῶν. Τὸ κρέας τοῦ μὴ προσβεβλημένου μέρους δὲν εἶναι κοσμῶ ἐπικίνδυνον. Ἐξ ἄλλου τὸ ζήτημα τῆς μεταδόσεως τῆς νόσου διὰ τοῦ γάλακτος εἶναι πολὺ σοβαρώτερον, διότι καὶ μία μόνη ἀγελὰς φυματιώσα δύναται νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρα χωρία. Ἡ μόνη δὲ ριζικὴ θεραπεία εἶναι νὰ φονεύηται τὰ ζῷα. Ἡ στείρωσις τοῦ γάλακτος εὐδόλως εἶναι προτατευτικὸν μέσον. Ὁ Βίρχωβ ἐν τέλει εἶπεν, ὅτι ἀφοῦ ἡ κατὰ τῆς τριχινιάσεως πάλη τῆς ἐπιστήμης ἀπέβη τελεσφόρος, καὶ ὁ κατὰ τῆς φθίσεως πόλεμος δύναται νὰ διεξαχθῇ ἐπιτυχέστερον, τὴν ἐπεμβασιν ὅμως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας θεωρεῖ ἀναγκαιοτάτην.

Ποία ὑπῆρξεν ἡ σκουδαιοτέρα ἰατρικὴ ἐγχείρησις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη;

Ἐκείνη ἡ ὁποία ἔγινεν ἐπὶ τοῦ κρανίου βλακώδους τινὸς παιδίου, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κατασταθῇ νοῦμον ἀνθρώπινον ὄν. Ἡ θαυμαστὴ αὕτη ἐγχείρησις ἐξετελέσθη κατὰ Μάϊον τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ Δρος Λαβιγάγκ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τῶν Παίδων ἐν Παρισίοις. Ἐκρόκειτο περὶ βλακώδους τινὸς παιδίου· Ἡ κεφαλή του εἶχε παύσει ἀναπτυσσομένη, ἀφ' ὅτου ἦτο τετραετής, παρουσιάζε δὲ μέγεθος τὸ ἓν τρίτον τῆς κανονικῆς ἀνακτύξεως. Φρονῶν ὁ ἰατρὸς ὅτι ἡ βλακεία τοῦ παιδὸς ὠφείλετο εἰς τὴν συμπίεσιν τοῦ ἐγκεφάλου, διήρεσε τὸ κρανίον κατὰ μῆκος, ἐνεκέντρισε δὲ εἰς τὰ σχηματισθέντα γωρίσματα νέας λωρίδας ὀστοῦ, καὶ τὸ κρανίον βαθμηδὸν ἀνεπτύχθη εἰς τὸ φυσικὸν του μέγεθος. Τότε καὶ ἀκολουθηταὶ δυνάμεις τοῦ παιδὸς, αἱ ὁποῖαι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἦσαν ὑπνώσασαι, ἐγκρατοποιοῦντο ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, μέχρις ὅτου τὸ παιδίον κατέστη τόσον ὑγιὲς καὶ ἄρτιον, ὅσον καὶ οἱοσδήποτε ἄλλος Γαλλόπαις.

Καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἀξιοσημείωτοι ἐγχειρήσεις ἐξετελέσθησαν, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, ὁ ὁποῖος εἶναι τὴν σήμερον τόσον ἀκριβῶς καθωρισμένος, ὥστε ὁ χειρουργὸς δύναται νὰ εἴπῃ ἀλαθῶς ποῦ τοῦ ἐγκεφάλου εὑρίσκεται ἡ ἕστία τοῦ κακοῦ. Ἂν λ. χ. ὑπάρχει ἀπόφυσίς τις ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, δύναται νὰ καθορισθῇ ἀκριβῶς ἡ θέσις της, καὶ τότε ἀνοίγεται τὸ κρανίον καὶ ἀφαιρεῖται τὸ νοσηρὸν ὄγκωμα. Τελευταίως μία ἀριστοκρατικὴ κυλλονή, τῆς ὁποίας τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου ἐμαραίνοντο, ἐδέχθη καὶ τῆς ἀγρεθῇ ἡ ἐπιδερμὶς, κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐμμελεμελημένης ἐργασίας, καὶ τώρα καυχᾶται δι' ἐπιδερμίδα δεκαεπταετοῦς κορασίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Μ. Π. **Ναύπλειον.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Πολλαὶ ἀσχολίαι δὲν μᾶς ἐκέτρεψαν νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ἀμέσως, διὸ ἐπιφυλασσόμεθα προσεχῶς. Ὁ κοινὸς φίλος κ. Ἀθανάσιος Κούτρας εὑρίσκεται ἤδη ἐν Ρωσσίᾳ δι' ἐργασίας τῶν περιοδικῶν μας. — Γ. Α. Τ. καὶ Α. Μ. **Ἀγχίαλον.** Δελτάριον ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—Ι. Μ. **Σύρον.** Ὑμετέρα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀληθεύσομεν. Λύσεις ληφθήσονται ὀλίγον ὕστερον.—Κ. Δ. Κ. **Σύρον.** Συγγνώμην καὶ πάλιν. Ἀπαντῶμεν προσεχῶς. Μὴ μᾶς παρεξηγήσητε.—Ν. Μ. **Mansourah.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Σ. Ψ. **Barrage.** Ὑμετέρα μετὰ ἐσωκλείστων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Μ. Γ. Β. **Σύρον.** Ὑμετέρα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς δημοσιεύονται.— Ι. Δ. Β **Σύρον.** Ὑμετέρα ἐλήφθη προσεχῶς ἀπαντῶμεν.—Ι. Α. Κ. **Σύρον.** Ἐδημοσιεύθη. Ἀληθεύσομεν καὶ ἀπεστείλαμεν τὸ ὀν' ἀριθ. 28725 τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

αι δύσμορφος, ὁ λέων ἔχει δυσανάλογον κεφαλήν, ὁ βοῦς ἔχει λεπτοὺς πόδας καὶ βραχεῖς σχετικῶς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ σώματός του; ἡ κάμηλος εἶναι ἀσυμμέτρων ἀναστάσεων, ὁ ρινόκερος καὶ ὁ ἐλέφας εἶδεν ὄγκοι ἄμορφοι κτλ.

Ἡ ἀναλογία τῶν διαστάσεων τῶν μελῶν τοῦ ἵππου προσδίδουσιν αὐτῷ ἐλαφρότητα εἰς τὰς κινήσεις του καὶ ὕφος ὡραιότητος καὶ κομψότητος. Ἐπὶ πλέον, διὰ τῆς ὑψώσεως τῆς κεφαλῆς του ὑπερέχει τῶν ἄλλων τετραπόδων καὶ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ βλέπει τὸν ἄνθρωπον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Οἱ ὀφθαλμοί του εἶναι ζωηροὶ καὶ καλῶς ἠνεωγμένοι, τὰ ὦτά του καλῶς πεπλασμένα καὶ ἀκριβοῦς μεγέθους, οὔτε μικρὰ οὔτε μεγάλα· Ἡ χαίτη του καλῶς σκιαδεύει τὴν κεφαλήν του, στολίζει τὸν λαιμόν του καὶ δίδωσιν αὐτῷ ὕφος δυνατὸν καὶ ὑπερήφανον· ἡ δὲ οὐρά του ἐπιτυχῶς περαιοῖ τὸ σῶμά του καὶ ἁρμόζει αὐτῷ πληρέστατα.

Μάχη τῆς ἐν Βατερλῷ μάχης

Ὁ ΙΗ' αἰὼν περαιοῦται ἄνευ σημαντικῆς τινος πράξεως, ὅπως στέψωμεν ἐν αὐτῷ διὰ δάφνης τὸν ἵππον. Ἀλλ' ἐν τούτοις εἰς τοὺς πολέμους τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας δοξάζεται ἡ συμμετοχὴ τῶν ἵππων ἐν ταῖς στρατιαῖς αὐτῶν. Οἱ στρατιῶται τοῦ Augerau ἐφίππως καταλαμβάνουσι τὸ Texel, οὐσάροι συλλαμβάνουσι πολεμικὸν τινα στόλον, ὁ Ναπολέων ἀπὸ τοῦ 1815 μέχρι τοῦ 1815 θριαμβεύει διὰ τῶν γρεναδιέρων του ἐπὶ λευκῶν ἵππων, ἡ δὲ Αὐτοκρατορία κατόπιν παράγει ἀληθεῖς κενταύρους. Οἱ διοικηταὶ τοῦ ἱππικοῦ ὄντως θαυματουργοῦσιν. Ὁ Λασσάλ, ὁ Μουράτ καὶ ὁ Πονιατόβσκης, αὐτὸς, ὅστις ρίπτεται μεταὶ τοῦ ἵππου του ἄπελπις ἐντὸς τοῦ Ἐλστέρου μετὰ τὴν μάχην τῆς Λειψίας! Ὁ Μαρμπὼ θριαμβεύει μὲ τοὺς φανταστικοὺς σιδηροῦς ἵππους του καὶ μεταβιβάζει ταχύτερον τοῦ σιδηροδρόμου τὰς διαταγάς. Τὰ ἐπιτελεῖα μεταβαίνουσιν ἐκ τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν ὡς μετέωρα. Εἶτα τὸ Βατερλῶ καὶ αἱ ἑκατόμβαι τῶν θωρακοφόρων ἀναμὲξ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἐν τῇ χαινούσῃ ὁδῷ τοῦ Ὀχαίν. Ἰδέτε τὴν εἰκόνα τῆς «Ἑσπέρας τοῦ Βατερλῶ.»

(Ἕπεται συνέχεια).